

καὶ ἀπλοῦν πολίτην, ὅστις θὰ ἐπρότεινεν οἰκονομίας ἀντὶ τῶν ἀνγκαιῶν δαπανῶν καὶ δὲν θὰ ἐπρωτίμα τὴν ἀνατροπὴν ὅχι τοῦ ἰσοζυγίου, ἀλλὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ ὅλου, ἀντὶ τῆς ἐπ' ἐλάχιστον χαλαρώσεως τῶν ἐθνικῶν ἐνεργειῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐπαπειλούντων τὸν ἑλληνισμόν κινδύνων.

Τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τὴν ἐβλεπεν ὁ κ. Καλλιγᾶς ὡς ἐβραῖος τοκιστὴς ἢ τραπεζίτης εἰς τὸ σιγαροχάρτινον ἰσοζύγιον ὅπερ ἔφερεν, ἀρχομένης τῆς τελευταίας τῆς βουλῆς συνόδου. Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας εἶνε ἀλλοῦ, οὔτε δύναται νὰ τὴν ἐννοήσῃ ἐκεῖ ὁ στενὸς νοῦς τοῦ κ. Καλλιγᾶ· τοῦναντίον καὶ φύσει καὶ θέσει καὶ αὐτὸς ἀπομακρύνεται καὶ τοὺς ἄλλους ζητεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν.

ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν εὐφροσύνως χαιρετίζομεν τὴν ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου ἀποχώρησιν τοῦ κ. Καλλιγᾶ, προσφωνοῦντες αὐτῷ τὸ : Καλῶς μᾶς ἔφυγες !

Καλεῖδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τοὺς εἶδομεν τοὺς ἐννέα ληστὰς τοῦ Χασσανιοῦ. Τέλος πάντων ἀπὸ τὸ Λοιδωρικὶ δὲν εἶνε κἀνένας, καθ' ὃ οἱ ἴδιοι ὡμολόγησαν. Φουστανελλάδες, Βλάχοι ὅλοι, πλὴν ἐνὸς πλατοβράκκη, ἔχοντος ὑφὸς καλογῆρου καὶ φέροντος καὶ σκούφον καλογηρικόν. Ἡσυχιοι φυσιογνομῖαι καὶ ἡμεροὶ οἱ περισσότεροι, πλὴν δύο, ἕνας μὲ ἀνοικτὸν ξανθὸν μύστακα καὶ βλοσυροῦς ὀφθαλμοῦς καὶ ἕνας ἄλλος νεώτατος, ἐκφρα-

στικωτάτης φυσιογνομῖας, μόλις εἰκοσαετῆς, οὐσσάρου ἀνάστημα, μὲ κύκνειον λαιμόν, εὐθύς καὶ ἀκαμπτος, μὲ ὑπερήφανον προβολὴν στήθους, ἂν καὶ ὀπισθάγκωνα δεδεμένον, ἀμύστακον ἐντελὺς, μὲ παρειὰς διηυλακωμένας, μέτωπον εὐρὺ, νοσημονεστάτους καστανόχρους ὀφθαλμοῦς, ὅστις, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς κυρίας Ζωγράφου, ἐφάνη ὁ θρασύτερος ὅλων τὴν νύκτα τῆς ληστείας. Ὅλοι ὁμολογοῦν τὴν πρᾶξίν των, μετаноημένοι πικρά. «Ἦτανε γὰρ νὰ πᾶμε χαϊμένοι, μᾶς ἔλεγεν ἕνας ἐξ αὐτῶν, καὶ φάγαμε μοναχοὶ τὸ κεφάλι μας». Ὅλους αὐτοὺς τοὺς θεωροῦμεν ἡμεῖς ἐν τῇ ὑψίστῃ δικαιοσύνῃ ἀθώους, θύματα κτηνωδῶν ἐνστίκτων καὶ θύματα ἀκόμῃ τῆς ἀγρίας κοινωνικῆς καταστάσεως ὑπ' ἣν αἱ ἐπαρχίαι διατελοῦσι.

Ὁ ἐπὶ παραποιήσει τραπεζογραμματίων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς δικασθεὶς προχθὲς ἐν τῷ κακουργιοδικεῖῳ Ἰταλὸς Πασκουάλε κατεδικάσθη ὡς συνεργὸς πλαστογραφίας εἰς ἐνὸς ἔτους καὶ τριῶν μηνῶν φυλάκισιν.

Ἐν Πάτραις περιέμενον τὴν καταστροφὴν τοῦ κύσμου ! Ἀπὸ τῆς πρωῒας τῆς παρελθούσης Δευτέρας γράφει ἡ πατρινὴ συνάδελφος «Ἐπὶ τὰ Πρόσω», πλῆθος πολλῶν ἀνερχόμενον τὸ παρὰ τὴν πόλιν **Ἐσχατοδούριον** ὅπως ἐκ τοῦ λόφου τούτου θεάσεται ἐν ἀσφαλείᾳ τὸ θέαμα τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ λόφος εἵχε καλυφθῇ ὁλόκληρος ὑπ' ἀνθρώπων, ἐν ἀγωνίᾳ караδοκούντων τὴν στιγμὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ φρικαλέου θεάματος. Ἐν τούτοις ἡ «Ἐπὶ τὰ Πρόσω» δὲν μᾶς ἐξηγεῖ τὸ διὰ τί καὶ πῶς καὶ πότε.

γένεσθε θύματα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς σας. . . Ἀγνοῶ μὲν εἰσέτι ὅποια ἔσται ἡ τιμωρία τῶν ἀτίμων, ἀλλὰ θὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατόν σας !

Ἡ ἀγαπητὴ ὑμῶν ὄφρα ἔγινε τέκνον μου ! Ἄ ! τοῦτο εἶνε τὸ ἐλάχιστον πρὸς ὑμᾶς χρέος μου ! Ἀνωθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τῆς δυστυχούς Ἰωάννας. . . Αἱ δύο ψυχαὶ ὑμῶν συννηωμέναι μετὰ τῆς ἐμῆς ἅς ζητήσωσι πᾶρά τοῦ Θεοῦ νὰ τῇ ἀποδοθῇ τὸ λογικόν !

Ἐμεινεν ἀκόμῃ μίαν στιγμὴν μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην ὡς ἐν προσευχῇ, εἴτα ἐγερθεὶς : «Χαίρετε» εἶπε καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιμητηρίου.

ΙΒ'

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΛΕΙΓΗΡΟΣ

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ὦραν ἀφίκετο εἰς Μαρεῖλ. Δὲν ἐφόρει πλέον τὰ παλαιὰ ἐνδύματα τοῦ χωρικοῦ, ἀντικαταστήσας αὐτὰ δι' ἐνδυμασίας ἐξ ἐρίου τοῦ Βλῆδερ, ὡς καλὰς τις ἐπαρχιακὸς ἀστός.

— Εὐαρεστήθητε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δείξητε τὴν κατοικίαν τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ Βαιγιάν, εἶπεν εἰς τὸ πρῶτον ἄτομον, ὅπερ συνήντησεν ἐν τῷ χωρίῳ.

— Κύριε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρό-

μον σας ἕως ἑς τὴν ἄκρα, ἡ τελευταία οἰκία πρὸς ἀριστερὰ, εἶνε ἡ οἰκία τοῦ λοχαγοῦ.

— Ὡὰ εὖρω πιθανῶς τὸν λοχαγὸν Γρανδὲν παρὰ τῷ κ.

Βαιγιάν ;

— Βεβαίως, κύριε. Ὁ ἀξιωματικὸς Γρανδὲν εἶνε ὁ βαπτιστικὸς τοῦ λοχαγοῦ καὶ φυσικῶς μὴ ἔχων κἀνένα ἄλλον συγγενὴ ἐν Μαρεῖλ ἤλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀναδόχου του, γὰρ νὰ περάσῃ ἐδῶ τὴν ἀδειαν ἀπουσίας ποῦ ἔλαβε.

Ὁ ξένος εὐχαριστήσας ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας. Ἐκρυσεν. Οὐδενὸς δὲ προσερχομένου ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἔστρεψε τὴν θώμιγγα, ὥθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε. Δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ τὴν μικρὰν θύραν καὶ ἡ Γερτρούδῃ εἶχε φανῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς κατοικίας ἵνα τὸν ὑποδεχθῇ.

Εἰσθε ἀναμφιβόλως ἡ ἀξιόλογος Γερτρούδῃ, ἡ ὑπηρετρία τοῦ κ. Ἰακώβου Βαιγιάν ; εἶπεν.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ δὲν ἀπεπειράθη κἂν ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξίν της.

— Ὁ κύριος ξεῦρε τὸ ὄνομά μου ! εἶπε· μάλιστα, κύριε, εἶμαι ἡ Γερτρούδῃ, εἶπεν.

— Ὁ λοχαγὸς Γρανδὲν εἶνε ἐδῶ τὴν στιγμὴν αὐτήν ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶμαι εὐτυχὴς, διότι μὴ ἔχων τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν κύριόν σας, ἐπιθυμῶ ἐν πρώτοις νὰ ἴδω τὸν λοχαγόν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Ὁ Χρῆστος Μουζάμελ ἐκ Τριπόλεως τῆς Συρίας, κάτοικος Ἀλεξανδρείας, ἐτῶν 45, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, κατηγορεῖται σήμερον ἐπὶ διγαμίᾳ ἐν τῷ Κακούργοδικεῖω.

Ὁ Μουζάμελ αὐτὸς εἶχε πρὸ ἐτῶν νυμφευθῇ τὴν πρώτην του γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἀφοῦ ἐξῆσεν ἀρκετὰ χρόνια νυδότησεν ἡ μοῖρα νὰ τὸν ἀπάλλῃ, διὰ νὰ συνέλθῃ τὸ 1878 εἰς δεύτερον γάμον, μετὰ τινος Σοφίας ὀνομαζομένης. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1881, ἐμπεπλησμένος ἤδη Σοφίας καὶ μὴ ἀρκούμενος εἰς τὰ γῆϊνα, ὀνειροπόλησε καὶ ἄλλας οὐρανίας ἡδονάς, καὶ δὴ συνεζύχθη τὸ τρίτον νομίμως ἐν Ἀτταλία μετὰ Οὐρανίας τινός, ἐνῶ ἐξοῦσε ἀκόμη ἡ πρώτη Σοφία του. Ὅθεν μετ' ὀλίγον, καταγγελλθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Οὐρανίας του, συνελήφθη ἀπὸ τὸν πρόξενον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ μετὰ τὰς νομίμους προανακρίσεις ἀποστέλλεται ἐνταῦθα διὰ νὰ δικασθῇ, μετὰ μακρὰν ὑποδικίαν, σήμερον.

Ἄλλ' ἡ ὑπεράσπισις διὰ τοῦ κ. Ἡλίου Ποταμιάνου, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς δίκης, ἐνίσταται κατὰ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου. Κατ' αὐτὴν ὁ κατηγορούμενος εἶναι πολίτης ὀθωμανός, διαπράξας τὸ ἐγκλημα ἐν ἀλλοδαπῇ κατ' ἄλλοδαπῆς· διότι καὶ ἐκεῖνη ὀθωμανὴ πολίτις εἶναι. Ἄν ἡ κατηγορία φρονῇ ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς προδικασίας ὁ κατηγορούμενος δὲν διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἀποδομένης εἰς αὐτὸν ἐλληνικῆς ὑπηκοότητος, εἶναι διότι μὴ ἐννοῶν γρὺ ἀπὸ ἐλληνικὰ, δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει, καὶ καλῇ τῇ πίστει ὑπεβάλλετο εἰς τὰς ἀνακρίσεις τοῦ προξένου, μὴ γινώσκων τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαιώματα. Ἀλλὰ τὸ νοστιμώτατον εἶναι ὅτι ὁ κύριος πρόξενος, ἀκούων ὅτι ὁ κατηγο-

ρούμενος εἶναι Σύριος, ἐκ Συρίας δηλ., τὸν ἔκαμε Συριανόν, καὶ τὸν ἐνέγραψεν εἰς τὸ βιβλίον του ὡς δημότην Ἑρμουπόλεως!

Ὅθεν ἐδέησε νὰ διακοπῇ ἡ δίκη καὶ νὰ ἀποστείλῃ ἡ Εὐσαγγελία τηλεγράφημα πρὸς τὸν δήμαρχον Ἑρμουπόλεως πρὸς διευκρίνισιν τοῦ ἀπροσδοκήτου αὐτοῦ μεθ' ὃ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη εἰς τὰς 4 τὸ ἀπόγευμα.

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ

Χθὲς ἀπὸ τῆς 5 Μ. Μ. μέχρι τῆς ἐσπέρας ὁ κόσμος ἀθρόος συνέρρεε καὶ περιεργάζετο τὰ ἐν τῇ Ἐκθέσει. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης παρήλυνον πρὸ τῶν ἀνθέων πολυειδεῖς ὄμιλοι, ἄλλοι παρατηροῦντες μὲ γνώριμον ὄμμα τὰ ἐνώπιον των ἐκτεινόμενα θαλερὰ στελέχη, καὶ ἄλλοι ἐν ἀπορίᾳ ἐρωτῶντες νὰ μάθωσι ποῖον ἦτο τάχα τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο δενδρύλλιον μὲ τὰ χονδρὰ βαθυπράσινα φύλλα, ἢ ποῖον ἦτο τὸ κατάλευκον ἐκεῖνο ἄνθος κτλ. ὅλοι δὲ μετὰ φροντίδος ἐκυπτον νὰ ἀναγνώσωσιν, ὅσοι διέκριναν τεμάχιον χάρτου ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, τὸ εἶδος τοῦ ἀπονεμηθέντος βραβείου, καὶ τοῦ βραβευθέντος τὸ ὄνομα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης ἐμέθυε θελκτικώτατα, ὡς νὰ ἦτο θερμοληπίου· καὶ ἔτι πλέον· τὸ ἄρωμα καὶ ἡ θέα τῶν θαυμασίων ροδοδεσμῶν, — τὰ ρῦδα φοβερὰ ἐφιγουράρησαν, — ὁ θροῦς καὶ ἡ ὄψις τῶν νεαρῶν κυριῶν, — ἦσαν μερικαὶ κινήτὰ ἐκθέματα δρόσου καὶ μύρων, — εὐωδία καὶ κάλυκες καὶ χεῖλη, καὶ βλέμματα, καὶ χρώματα ἐπὶ ἀνθῶν καὶ προσώπων καὶ ἐσθήτων, τόσαι πνοαὶ, καὶ τόση πύκνω-

— Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω, κύριε;

— Τὸ ὄνομά μου; ὀνομάζομαι Λαγγάρδ.

— Σεῖς, κύριε, εἴσθε σεῖς; ἐπεφώνησεν ἡ Γερτρούδη. Θεέ μου, πόσον θὰ εὐχαριστηθῶν! Τόσαι φοαῖς κάθε μέρα κύριε, γίνεται λόγος γιὰ σὰς! Ἐλθετε, ἔλθετε γρηγόρα κύριε· καὶ οἱ δὲ εἶπε ὡς τὸν κῆπον, ἂ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῶν!

Ἡ Γερτρούδη ἦτο ἐνθουσιασμένη, ἔτρεξεν ἐμπρὸς κράζουσα:

— Κύριε Ἰάκωβε, κύριε Βαιγιάν, εἶνε ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ἐκ τοῦ βήθους τοῦ κήπου δύο ἀναφωνήσεις ἀπήντησαν. Ἐπειτα ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ὥρμησεν ὡς βέλος καὶ ἦλθε συγκεκινημένος νὰ πέσῃ εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ φίλου του ἐλευθεροσκοπευτοῦ.

Ὁ γηραιὸς λοχαγὸς ἔφθασε καὶ αὐτὸς πλησίον των.

— Κύριε Λαγγάρδ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, εἶμαι εὐτυχὴς διότι παρουσιάζω τὸν λοχαγὸν Ἰάκωβον Βαιγιάν τὸν ἀνάδοχόν μου.

— Καὶ δεύτερον πατέρα σας, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, προσέθεσεν ὁ κ. Λαγγάρδ· σεῖς μοῦ τὸ εἶπατε.

— Ὡ! ναι, δευτέρός μου πατήρ, εἶπεν ὁ νεανίας.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν καὶ ὁ κύριος Λαγγάρδ ἐσφιγξάν ἀλ-
λήλων τὰς χεῖρας.

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, πάντοτε ἀνωτέρα τῶν περιστάσεων, πηγαίνω νὰ ζητήσω προμηθείας.

— Κύριε Βαιγιάν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, λίαν συγκεκινημένος, γνωρίζω ποῖαι εἶναι αἱ θλίψεις σας· λόγοι παρήγοροι εἶνε περιττοί. Ἀφετε, ὑπάρχουν ἄλλαι δυστυχίαι, γνωρίζω, μεγαλειότεραι τῶν ἰδικῶν σας.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες συνδιελέχθησαν μετ' αἰκισιότητος ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς Γερτρούδης.

— Φρονῶ, κύριε Λαγγάρδ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὅτι θὰ διέλθῃτε ἡμέρας τινὰς μαζί μας.

— Πολλὰς ἡμέρας ἀδύνατον· ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς παρχωρήσω τὴν αὐρίον ὁλόκληρον.

— Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἠγέρθη, λέγων ὅτι ἔμελλε νὰ ἴδῃ τινὰ ἐν τῷ χωρίῳ. Ἦτο πρόφασις, ἵνα ἐξέλθῃ, θέλων ν' ἀφήσῃ τοὺς δύο ξένους μόνους νὰ συνδιαλεχθῶσιν.

— Ἰάκωβε, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ εἰς τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν, ὅταν ἔμειναν μόνοι, πρὶν ἔλθω εἰς Μαρέιλ ἐξήγησα πληροφορίας καὶ ἔμαθα τὰ πάντα· ἂ! φίλε μου, εὐλικρινῶς σὰς λυπούμαι· πόσον θὰ ὑπεφέρατε!

— Ὑποφέρω καὶ θὰ ὑποφέρω πάντοτε. Ἐνταῦθα ἐνώπιον τοῦ γέροντος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε καὶ τὸν ὁποῖον κατέβαλε τὸ τρομερὸν τοῦτο δυστύχημα, ἔχω ἀκόμη τὴν